

cesi a zabavení nároku z požární pojistky, nemovitostí a ze životní pojistky», kterážto práce přes některé neprávnícké nepřesnosti jest bohatým pramenem pro studium, otázek sem spadajících. Zaslouží si rozhodně, aby prakse jí věnovala pozornost.

Nové výhledy přináší pojednání Dr. Ervína Riedla »Die Ausdehnung des Gebäudepfandrechtes in der Feuerversicherung« v čís. 2 a násl. Notariatszeitung, roč. 1937. Pro důležitost tohoto pojednání na ně rovněž zvlášť upozorňujeme.

Poplatek ze smlouvy nakladatelské.

»Finanční právník« v čísle 8., roč. II. str. 282 přináší tuto zajímavou poznámku o poplatku ze smlouvy nakladatelské:

»Podle hesla Verlagsverträge u sazební položky 27/105 popl. zák. jest posuzovati smlouvy nakladatelské, t. j. smlouvy, jimiž autor spisu zřizuje někomu právo spis tiskem rozmnožiti a prodávati, jako smlouvy služební. Vzhledem k tomu, že s. p. 36/40, pojednávající o smlouvách služebních, byla zrušena a nahrazena zák. č. 295/1921, přichází tu v úvahu ustanovení §u 6, lit. b) tohoto zákona, podle něhož jiné smlouvy služební než ony, uvedené v §u 1, podléhají poplatku podle stup. II., není-li pracovník povinen dodati také látku. Pod § 1 cit. zák. nelze smlouvu nakladatelskou subsumovati proto, ježto nejde ani o přijetí do trvalých nebo opětovných služeb po rozumu první věty §u 1151 všeob. obč. zák., ani o smlouvu o dílo podle druhé věty tohoto paragrafu. Nýbrž o právní jednání svého druhu, které poplatkověprávně má býti posuzováno jen jako smlouva služební. Smlouva nakladatelská není tedy podrobena ½ % nímu paušálnímu poplatku, nýbrž poplatku podle stup. II. z ujednaného honoráře, a to ovšem jen tehdy, byla-li osvědčena právní listinou.«

Z právní prakse.

Potvrzenka o vyrovnání nároků z pracovní smlouvy.

Zaměstnankyně přijala nesprávnou kratší výpověď a při odchodu podepsala prohlášení ze dne 31. srpna 1935, že je vyrovnána a že žádných dalších nároků vůči zaměstnavateli nemá. Pracovní soud v Praze žalobu zaměstnankyně na doplacení výpovědní lhůty zamítl z toho důvodu, že žalobkyně se svého oprávněného nároku na doplacení výpovědní lhůty vzdala (§ 1444 obč. zák.), neboť podpis listiny platí za prohlášení, že podepisující souhlasí s jejím obsahem; kdo listinu podepisuje, tomu náleží, aby se správně obeznámil s jejím obsahem; neučiní-li tak, nemůže druhé straně platně namítati tento nedostatek bedlivosti (§ 869 obč. zák.). Potvrzenka ze dne 31. srpna 1935 zněla takto: »Potvrzuji tímto příjem dnešního dne mi v hotovosti vyplacených

Kč...., jakožto doplatek na gáži od 1. do 31. srpna 1935, čímž jsem se svými požadavky vůči Vám až do dnešního dne úplně vyrovnána a nemám vůči Vám žádných dalších nároků«.

Odvolací soud změnil rozsudek a uznal žalovaného zaměstnavatele povinným zaplatiti zažalovanou částku. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 11. března 1937 čj. Rv I 433/37 dovolání žalovaného nevyhověl a v důvodech uvedl:

»Tím, že žalobkyně při podpisu potvrzenky ze dne 31. srpna 1935 výslovně neuplatnila nárok na náhradu za výpovědní lhůtu, nevzdala se ještě tohoto nároku, neboť opominutí to podle obsahu právě dotčené potvrzenky nelze vykládati jako projev vůle, že se spokojuje s částkou, na kterou zněla potvrzenka k úhradě všech svých nároků proti žalovanému. Nejde proto ani na tom, zda nárok na náhradu za výpovědní lhůtu neuplatnila jen z toho důvodu, že nevěděla, že jí přísluší šestinedělní lhůta výpovědní, neboť ani

pohnutka jejího opominutí nemůže nic změnit na tom, že nešlo o vážný projev vůle, vzdátí se proti žalovanému náhradního nároku pro předčasné propuštění. Tím méně ovšem záleží na tom, zda žalobkyně byla povinna znáti výpovědní lhůtu.»

Platnost narovnání, uzavřeného mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem při skončení pracovního poměru, jímž se zaměstnanec vzdává nároků z pracovního poměru, jest zásadně uznávána jak literaturou, tak i judikaturou. Pro aplikaci této zásady na praxi činí ovšem, jak vidno z citovaného judikátu, značné potíže otázka, která forma a jaké obraty vyhovují a které nikoli. Nejvyšší soud nepřispěl svým shora citovaným rozhodnutím k objasnění této otázky, nýbrž naopak spíše ji ještě ztížil.

Odvolací lhůty ve správním řízení trestním.

V délce odvolacích lhůt ve správním řízení trestním panuje značná pestrost. Není divu, že praxe je tu často bezradná a že i autoritativní aplikace procesních norem správního práva trestního mnohdy kolísá. A přece na správním poučení o opravných prostředcích velmi záleží, protože nesprávnost v poučení zakládá vadu řízení.

Jako obecná zásada, pokud příslušná trestní norma neuvádí jinou odvolací lhůtu, platí stále pro správní řízení trestní, že odvolání jest nutno ve smyslu § 3 nař. 61/1855 do 24 hodin po vyhlášení trestního nálezu opovědět i a v příštích*) třech dnech podat u úřadu, který trestní nález vydal. Podle praxe stačí i pouhá opověď odvolání k zahájení odvolacího řízení. Plyne to ze zásady oficiality, která ovládá

správní řízení trestní (viz na př. Boh. 2248 adm.) a podle níž je odvolací instance povinna přezkoumati řízení I. instance, cítili se jím strana dotčena.

Při písemném sdělení nálezu připouští Dusil,¹⁾ že stačí uvést v poučení o opravných prostředcích jen třídní lhůtu odvolací (3 dny ode dne, který následuje po doručení) a že není třeba 24hodinné lhůty k opovědi odvolání. Nevím, jakou oporu nachází pro svůj názor, já však se domnívám, že předpis § 3 cit. nař. 61/1855 platí jak při ústním, tak při písemném vyhlášení nálezu.

Některé trestní normy mají vlastní zvláštní odvolací lhůty. Tam ovšem § 3 nař. 61/1855 neplatí. Je to na př. živnostenský řád, který má lhůtu 14denní (§ 148 živn. řádu)²⁾ a některé novější předpisy, kde platí lhůta 15denní shodně s § 169 slov. polic. trest. řádu č. 65.000/1909, na př. zákon 44/1933 o soutěži ve věcech peněžnictví a úpravě úrokové úrovně (§ 11), zákon o nemocenském pojištění ve znění nař. 189/1934 (§ 263) a j.

Bývá někdy spor o to, jaký je vztah cit. nař. 61/1855 a zák. 101/1896, kde je zavedena 14denní lhůta odvolací pro odvolání a opatření proti rozhodnutím a opatřením politických úřadů okresních. Je nutno zdůraznit, že zák. 101/1896 se na správní řízení trestní přímo nevztahuje. Platil pro správní proces netrestní a byl ovšem v tom smyslu zrušen § 75 správního řádu 8/1928. Nejvyšší správní soud považuje však zákon 101/1896 za platný i pro trestní řízení (s vyloučením odvolací lhůty; viz Boh. 7337 adm.) a to i za platnosti správního

*) Žádá-li strana ve smyslu § 3-II. nař. 61/1855 o doručení písemného vyhotovení rozhodnutí s důvody, běží tato lhůta od doručení tohoto písemného vyhotovení. — Pozn. redakce.

¹⁾ Dusil, Trestní řízení správní, Věstník ministerstva vnitra, Praha 1922.

²⁾ Viz blíže Pošvář, Základy trestního řízení o přestupcích živnostenského řádu, Živnostenské právo a politika, r. I. 1937, č. 2.